

Prof. PhDr. PaedDr. Martin Žilínek, PhD. sa narodil 11.11.1949 v Dojči Alexandovi a Helene Žilínkovým ako tretí syn. Vyrastal s tromi bratmi Alojzom, Jozefom a Viliamom. Rodičia svoje deti viedli ku skromnosti, múdrosti, pracovitosti a úcte k človeku. Po skončení základnej školy v Dojči, pokračoval v štúdiu na Strednej všeobecno-vzdelávacej škole v Senici, kde úspešne zmaturoval. Po celý život miloval šport, plávanie, loptové hry či turistiku. Aj preto jeho prvé študijné kroky viedli na Fakultu telesnej výchovy a športu Univerzity Komenského. Jeho smäd po vedomostiach a poznaní uháľal v ďalšej vysokej škole Filozofickej fakulte Univerzity Komenského, kde zostal pôsobiť aj po ukončení štúdia a celý svoj profesijný život zasvätil výchove a vzdelávaniu mladej generácie.

Profesor Martin Žilínek významne prispel k rozvoju pedagogiky. Ako špičková a uznávaná osobnosť bol oceňovaný doma aj v zahraničí. Venoval sa problematike mravnej výchovy a rozvoja osobnosti, výchove k hodnotám, ale aj niektorým otázkam etickej výchovy ako učebného predmetu v školách. Na Filozofickej fakulte pôsobila ja ako vedúci katedry Pedagogiky, garantoval študijný odbor pedagogika, bol garantom učiteľského štúdia na celej Univerzite Komenského a bol aj členom pracovnej skupiny pre pedagogické vedy pri Akreditačnej komisii.

1.2.1975 spojil svoj život so svojou celoživotnou láskou Aničkou. Navzájom si boli oporou a spoločne prekonávali prekážky, či užívali si dary života. Zo spoločnej lásky sa narodil syn Martin. Zmyslom bytia Martina Žilínka bola ľudská osobná prirodzenosť, ako možnosť, príležitosť, šanca, ktorá má vlastným pričinením človeka, ako jeho životná poloha aktivizovať, realizovať a splniť. Čo učil a prednášal, tým aj žil. Hodnota ľudského života je daná ním samým a kvalita života znamená naplnenie tejto hodnoty. Zmysel života podľa profesora Martina Žilínka sa uskutočňuje v dimenziách konkrétnych kvalít života, ktoré vyplývajú z objektívnych podmienok a subjektívneho stavu osobnosti. Smerovanie dosiahnutia osobného i spoločného dobra, šťastia a spokojnosti so životom. Jeho najväčšou snahou bolo pestovanie rodinného šťastia, rozdávanie lásky, šírenie múdrosti a pochopenia, podporovanie vzdelávania a radosť z úspechov jediného syna. Rodina sa rozrástla o nevestu Barborku. Otec bol pyšný na syna, na svoju rodinu, no i naďalej skromný, nenápadný, zodpovedný a obetavý.

Veľmi rád sa vracal do rodného Dojča. Ešte pred rokom prežil celé leto v zrekonštruovanom rodičovskom dome, tešil sa zo stretnutí so susedmi a známymi. Toto leto nám chýbal jeho úsmev, láskavosť, jeho prítomnosť. 4.10.2020 nás zasiahla správa o jeho odchode do večnosti.